

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

Kijk naar onze agenda mededelingen

- Uitnodiging Nieujaarsreceptie 2018
- Betaling Ledenbijdrage 2018
- Uitnodiging Reünie 2018
- Uitnodiging Algemene Ledenvergadering
- Uitnodiging Herdenking Papuastrijders

**Nieuwsbrief
17^e jaargang nr. 58 - november 2017**

Colofon

De doelstelling van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 is het bevorderen van de onderlinge contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. Het in de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van die militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van, ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden. De Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen is aangesloten bij het Veteranenplatform.

Beschermheer, tevens adviseur: Luitenant-generaal C.J.M. de Veer b.d.,
Voorheen Inspecteur-generaal der Krijgsmacht en der Veteranen.

Algemeen adviseur: Kolonel L. Habraken b.d.
Voorheen directeur van het Veteraneninstituut.

Lid van verdienste: J. Peperkamp

Ereleden:

A.S. Poortvliet
H.P. Willemsen
D. Willemsen-Hens
A. Dielemans

Bestuur:

C. Aarts, voorzitter (Rijen),
C. Drost, secretaris (Koog a/d/Zaan),
H. Vos, 2e secretaris (Kerkdriel),
J.H. van Hensbergen, penningmeester (Arnhem),
C. van Vliet, organisatie Reünie (Winkel),
A. Dielemans, organisatie Nieuwjaarsreceptie (Roosendaal),
A.J. Bouterse, voorzitter Sociale commissie (Schagen)
M.P. Leijs, défiles Wageningen en NLVD (Oosterhout)

Contact

Secretariaat: C. Drost
Brouwersveld 2, 1541 PG Koog a/d/Zaan, tel. 075-6160779 mob. 06-22332531
E-mail: info@vnnngm.nl

Website: www.vnnngm.nl

Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen
Ravelstraat 4, 6815 HB Arnhem, telefoon 06-53199548
E-mail: hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hier vantevoren toestemming voor is verleend en duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties tenzij anders vermeld. De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur en/of redactie weer. Bestuur en/of redactie kunnen daarom niet aansprakelijk worden gesteld voor de inhoud van de geplaatste artikelen. De redactie behoudt zich het recht voor artikelen te weigeren of te redigeren.

**Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 59:
15 februari 2018**

Van de voorzitter.

De Nieuwjaarsreceptie in Roosendaal was de eerste activiteit in ons verenigingsjaar. Daarop volgden een paar wederom zeer succesvolle reüniedagen in 't Harde en vervolgens het Bevrijdingsdefilé in Wageningen.

En dan staan we, op moment van schrijven, aan de vooravond van de 13e Nederlandse Veteranendag op zaterdag 24 juni. Nederland bedankt op die dag haar ruim 115.000 veteranen voor hun inzet, nu en in het verleden. Een jaarlijks evenement om naar uit te zien.

Onze vereniging staat, inmiddels traditiegetrouw, met een stand op het Malieveld. Onze 'standbemanning' vindt het altijd bijzonder prettig als vele leden van onze vereniging, en ook andere belangstellenden, de stand bezoeken. Ook lopen we weer met een fors detachement mee in het defilé.

Als u dit leest zal alles al voorbij zijn maar zie het als een hint voor volgend jaar. Wat vaak in Checkpoint staat maar waar men nog al eens overheen leest zijn bepaalde aanbiedingen. Zoals bv. op 29 september de Nationale Taptoe in Ahoy, Vanaf 10.00 uur is er een 'Meet and Greet'. U kunt daar oud collega's en bekenden ontmoeten en samen genieten van een Indisch lunchbuffet. Ook uw partner of begeleider mag u meenemen. 's Middags bent u te gast op de speciale veteranen-voorstelling van de Nationale Taptoe.

Het 'Meet and Greet' verhaal staat overigens niet in Checkpoint.

Ook wil ik u nog eens attenderen op het V-fonds. U ziet vaak bij de aankondiging van een reünie of herdenking staan:

Deze activiteit wordt mede mogelijk gemaakt door een bijdrage van het vfonds. Het vfonds is dus een belangrijke financiële ondersteuner. Het Vfonds ontvangt zijn gelden uit opbrengsten van de Nationale Postcodeloterij en de BankGirolooterij. U begrijpt dat deelname aan deze loterijen van harte wordt aanbevolen. Genoeg reclame.

Ik wens degene die nog op vakantie gaan veel plezier en goed weer. En zij die het al gehad hebben. "Geniet er nog lang van"

Uw voorzitter
Cees Aarts

Inhoudsopgave

Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden	pag. 03 t/m 27
"Een bungalowpark werd onze kazerne"	pag. 03 t/m 07
Bladeren	pag. 08
De blauwe hap	pag. 09
Intimidatie	pag. 10 t/m 12
Papua Agricultural and Trading Company, PATO	pag. 13 t/m 14
"Ik wilde de wijde wereld zien"	pag. 15 t/m 19
Bondgenoten	pag. 20
Voorzitter Cees Aarts bij herdenking Papua monument	pag. 21 t/m 25
Van het bestuur	pag. 27 t/m 34
Nieuwjaarsborrel 2018 VNNGM	pag. 34
Reunie voor alle AAT-en Intendance Veteranen	pag. 35
Oproep tot schenking van items	pag. 36
Uitnodiging reünie VNNGM 2018	pag. 37 t/m 38

“Een bungalowpark werd onze kazerne.”

Cees van der Hulst van de 940ste Afd. Lt LUA

door Ed van Tuijl

De jaarlijkse reünie in 't Harde moet, vanwege de niet aflatende grote belangstelling, nog altijd verdeeld worden over twee dagen. Op de woensdag de jongens van de landmacht. De mannen van het zesde infanteriebataljon Oranje Gelderland. Op de donderdag de mariniers, de jongens van de luchtmacht en die van de marine.

Toch kent de donderdag wel degelijk deelnemers van de landmacht. Dat zijn de mannen van de LUA. De mannen van het luchtafweergeschut. De 40 L 70 en 60 luchtdoelartillerie en de M55 vierlingmitrailleurs. De mannen van de kanonnen. Zeg maar, van het grof geschut. Met de Zuiderkruis kwamen ze naar Biak en Sorong. De meeste van hen gingen ook weer met de boot terug.

Tijdens de reünie van 2017 raken we in gesprek met een aantal veteranen die deel uitmaakten van de 940ste afdeling. De afdeling die op Sorong een viertal stellingen inrichtte om daarmee vooral voor de nodige luchtafweer te zorgen. Een afdeling, zo begrijpen we, heeft drie vuurmond pelotons. Daarvoor was materiaal en bediening nu aanwezig. Maar men kreeg opdracht om Jefman erbij te nemen. Dus moest daarvoor materiaal en personeel worden ingeleverd. Ook de afdeling op Biak moest dat doen.

Voor iemand die in Merauke vertoefde en ongetwijfeld ook voor de mannen die in Fak Fak en Kaimana dienden, een onbekend fenomeen. Daarom is onze belangstelling meteen gewekt.

“Wij waren het onderdeel dat dienst moest doen in de bekende groene legeruniformen zoals we die in Nederland droegen”, vertellen ze. “Kun je nagaan. Kleding, gemaakt voor 5 graden onder nul. Pas kort voor het einde kwam er wat tropenkleding beschikbaar. Dat was voor ons echt mosterd na de maaltijd.”

Als we kenbaar maken graag eens met de jongens van de LUA op een ander en vooral rustig moment terug te blikken, wijzen ze eensgezind richting Cees van der Hulst.

“Dan moet je bij hem zijn. De kapitein. Dat lijkt ons een goede woordvoerder.” Cees heeft geen bezwaar en zo zitten we op een mooie zomerse dag in Arnhem bij hem thuis. Met de fotoboeken binnen handbereik.

“In ons geval kun je rustig stellen dat we echt hals over kop richting Nieuw-Guinea werden gedirigeerd”, steekt hij van wal. “Niemand van de 940ste afdeling had een tropenopleiding gehad. We kregen enkel een boekje in onze handen gedrukt waar de nodige wetenswaardigheden over Nieuw-Guinea instonden. Dat was het wel zo'n beetje.”

Overigens begrijpen we dat Cees wel de nodige ervaring had met de Gordel van Smaragd. Hij werd in het toenmalige Indië geboren. Als zoon van een KNIL militair. Maakte dus ook de bezetting door de Jappen mee. En de heftige

ervaring van het Jappenkamp.

"Ik ben van 1940. Dus amper twee jaar toen ik daar met mijn moeder terecht kwam. Doordat ik nog zo jong was, heb ik daar geen traumatische ervaringen aan over gehouden. Ik leed geen honger. Mijn moeder zorgde ervoor dat ik steeds wat te eten kreeg. Dat spaarde ze dan uit haar eigen mond. Haar kinderen eerst. Dan pas zijzelf. Best een heldendaad, besefte ik toen ik daar later nog eens aan terugdacht. Mijn vader maakte alle ellende en ontberingen van de Birma spoorlijn mee. Maar na de capitulatie van Japan pakte ons gezin de draad weer op. In 1947 kreeg mijn vader een half jaar verlof dat we in Nederland doorbrachten. In 1948 gingen we weer terug naar Indië. Pas eind 1950 verhuisden we definitief naar Holland"

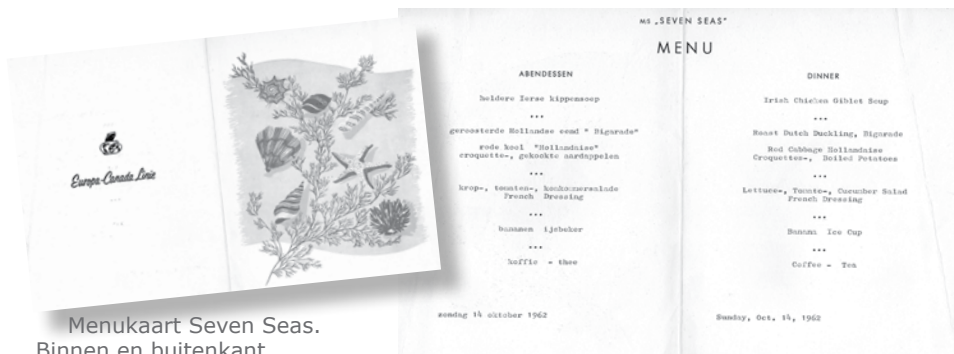
Wellicht was het beroep van zijn vader een beweegreden om ook voor het leger te kiezen.

"Op mijn achttiende begon ik in Weert aan de opleiding voor onderofficier", zo vertelt hij verder. "Ik werd uiteindelijk als stukcommandant, wachtmeester bij de LUA. Eerst bij de 940ste afdeling op de Dorpslaan in Rotterdam. Daarna op de Seeligkazerne in Breda.

Ach, ik volgde Nieuw-Guinea natuurlijk wel, maar stond er verder toch niet zo bij stil. Totdat we op een ochtend het verzoek kregen om te verzamelen in de kantine. Toen ging er een lichte branden. We kregen te horen dat ook de LUA haar steentje moest gaan bijdragen. Alles kwam nu in een stroomversnelling. Pas toen drong trouwens tot mij door dat mijn vader blijkbaar al eerder van deze ontwikkeling op de hoogte was. Zo spoorde hij me al eens aan om toch gewoon wat eerder te gaan trouwen. Kortom, dat versnelde huwelijk kwam er inderdaad en als getrouwd man stapte ik in een dikke Daf die ons naar Rotterdam zou brengen. Overigens wel met de nodige omtrekkende bewegingen. Eerst naar Utrecht, dan naar Den Haag en toen pas richting Rotterdam. In Nederland was niet iedereen gelukkig met een escalerend conflict in Nieuw-Guinea. Dus hield men er rekening mee dat actiegroepen onze colonne wellicht tegen wilde houden.

We bereikten probleemloos Rotterdam en toen begon voor ons die schitterende reis via Curaçao, Panama en de Hawaii eilanden waar we Pearl Harbor aandeden. Erg indrukwekkend.

Maar over die reis zijn al veel verhalen gepubliceerd."

Menukaart Seven Seas.
Binnen en buitenkant

Dat is zo. Dus pakken we de draad weer op als Cees van der Hulst op zijn definitieve standplaats Sorong aankomt. "Nee, niet in de kazerne. We hebben die kazerne eigenlijk nooit gezien. We werden gehuisvest in witte bungalows. Daar hadden voorheen de medewerkers van een oliemaatschappij gewoond. Klademak heette het. Het had wel iets van een vakantieoord. Toch bijzonder. Een bungalowpark werd onze kazerne.

Wij kwamen in Klademak 3. Klademak 1 was in gebruik bij het 6de infanterie bataljon en het middelste deel, Klademak 2 was vooral bestemd voor goederenopslag.

Bestemming bereikt. Dus was onze eerste taak om een viertal stellingen in te

Masterbedroom van Cees in een bungalow te Sorong

richten. De leiding van een vuurmond peloton wordt gevormd door een luitenant als pelotonscommandant, een wachtmeester 1ste klas als pelotonsinstructeur en toegevoegd een dienstplichtig wachtmeester.

Omdat ik pelotons instructeur werd, volgde in mijn geval de tijdelijke benoeming tot wachtmeester eerste klas. Geloof het of niet. Maar eenmaal terug in Nederland werd die streep me doodleuk weer afgenomen. Dat was dan ook weer Defensie. Niet echt gevoel voor rechtvaardigheid."

Cees van der Hulst zal er zich in die tijd best wel behoorlijk boos over hebben gemaakt. Hoezo, strakke regels in het promotiepatroon. Gelukkig heeft hij later alsnog de genoegdoening gehad om in zijn geval een uitzondering af te dwingen. Een uitzondering op het feit dat een onderofficier doorgaans geen officier kan worden. Adjudant is normaal gesproken het einde van een carrièrepatroon. Van der Hulst werd echter officier en verliet het leger in de rang van Kapitein. Je ziet aan zijn lichaamstaal dat hij daar best wel trots op is. Vandaar wellicht ook dat de jongens van toen hem nu duiden als 'de kapitein'. Ze gunnen het hem van harte.

Cees verhaalt verder hoe na de inrichting van de vier stellingen de vierlingmitrailleurs punt vijftigers werden verplaatst naar Jefman om het vliegveld te verdedigen.

Of het bij de échte invasie allemaal nut zou hebben gehad, durft hij te betwijfelen.

"De verwachtte grote invasie? Ach, ik ga daar niet zo uitgebreid op in. Maar

laat ik het zo stellen. Als die er gekomen was dan denk ik niet dat jij en ik hier vandaag hadden gezeten.

In ons boek beschrijft een M55-schutter, die dus zo'n vierlingmitrailleur moest bedienen, dat hij dit wapen toen hij in Sorong aankwam, nog nooit eerder had gezien.

Die jongen vertelt in het boek: "Ik kreeg te horen dat ik tot M55-schutter was gebombardeerd. Maar ik had zo'n wapen nog nooit gezien. Laat staan ermee geoefend. Op een dag zouden alle stukken geschut even wat gaan afschieten. Om te controleren of alles werkte en dus in orde zou worden bevonden. Helaas, mocht onze vierling niet meedoen. Dat was tegen onze zin want we wilden nu juist eens 'n keer schieten met zo'n ding. Onze wachtmeester was het hiermee eens en we spraken af om gewoon mee te gaan schieten als onze burens met hun 40L70 zouden beginnen met vuren.

Maar goed dat we de vierling getest hadden. Want ik kwam erachter dat het vizier tijdens het schieten niet in de houder bleef zitten. Dat ding viel pardoes op mijn knieën. Het onderdeel was gewoon stuk. Maar maken konden we het niet want er waren geen reparatie-onderdelen op voorraad. We moesten het voortaan gewoon redden zonder vizier. Dankzij de lichtspoomunitie konden we toch ongeveer zien welke kant we opschoten. En dan te bedenken over welk materieel de vijand beschikte."

Kortom, een van de voorbeelden, waaruit je kon opmaken hoe wij uitgerust waren. Mijn wapen was een stengun. Daarover is ook al vaak verteld en geschreven hoe levensgevaarlijk die overjarige wapens waren. Ze gingen zomaar spontaan automatisch schieten. Een wonder dat daar niet meer ongelukken mee zijn gebeurd." Cees van der Hulst heeft voor de zojuist vertelde anekdote, het boek erbij gepakt. Een boek dat nog weer eens duidelijk maakt hoe hecht de verbondenheid is onder de LUA jongens die in Sorong dienden.

Cees stoer in de jeep op de Karani heuvel

“Doordat er later steeds meer reünies kwamen, groeide bij mij het idee om ook eens te kijken of ik de LUA jongens van Sorong nog terug zou kunnen vinden.

Dat deed ik niet alleen. Dat deden we met meerdere jongens. Onder meer Cees Aarts, de huidige voorzitter van onze vereniging en Rob de Haan.

Uiteindelijk werd onze eerste reünie in 1979 georganiseerd in Ede.

Heel nuttig bij onze zoektocht waren de zogenaamde inschepingslijsten waarover we konden beschikken. Lijsten waarop de namen van personen stonden die met de boot zijn gegaan. Daarmee was het een kwestie van bellen en navragen. Hebt u misschien een vader of wellicht oom die gediend heeft in Nieuw-Guinea. Soms was het direct raak. Soms moest er wat verder gezocht worden. Maar we konden heel wat jongens opsporen.”

In 2012 werd het idee van Cees van der Hulst en een aantal anderen om een boek samen te stellen verwezenlijkt. Een prachtige blijvende herinnering.

Met een enorme emotionele waarde. Zo’n vijfendertig jongens vertellen hun verhaal van toen. De een wat korter dan de ander. Gelardeerd met mooie foto’s. Schitterend opgemaakt. Kortom, voor elke LUA man een kostbaar naslagwerk. Natuurlijk ook een bijdrage van Cees van der Hulst. Daarom tot slot een anekdote over een onverwachte ontmoeting met een aantal ploppers. “Maar”, legt hij uit, “dat was in de periode na de overdracht”. Wij moesten met de Dikke Daf de Papoea’s helpen bij het kappen en afvoeren van een aantal boomstammen. Om met die Daf die zware boomstammen van hun plaats te trekken moesten we eerst bij een Chinees in de bush een voorraad hars ophalen. Dat diende dan als tegenwicht op de achterwielen. Zodat je met de Daf meer grip op de weg had.

Kom ik met een aantal jongens bij een kruispunt, niet ver van die Chinees. Ze waren net van de wagen afgesprongen zie ik ineens vlakbij allemaal Ploppers.

Ook lui met een witte streep op hun pet. Ik wist dat dat officieren waren.

Ik schrok me rot en siste tussen mijn tanden. Jongens, wapen naar de zijkanten gericht en als de sodemieter de Daf weer op. Wij terug tot aan een brug waar een afdelingsofficier stond. Of ik niet wist dat daar een verzamel-punt voor Ploppers was. Nee, natuurlijk wist ik dat niet. Geen mens had me van tevoren iets verteld.

Maar goed. Later zijn die stammen dan toch uit het bos gesleept.” zegt hij tot besluit.

Bladeren

Reactie geeft groei

Zonder reacties kan een mens niet leven. Zonder reacties kan een mens niet groeien. Elk mens heeft reacties op zijn/haar aanwezigheid nodig om deelgenoot te blijven van zijn gemeenschap. We hopen dat de baby in de wieg een kleine blijk van herkenning geeft op onze aanwezigheid. Kinderen toetsen de volwassen mens op normen en waarden. Zij zoeken de grenzen op en verwachten een reactie van die volwassen mens op hun gedrag. Boekenkasten vol met wijsheid zijn hier al over geschreven. Ik zal niet trachten hier iets aan toe te voegen.

Door reactie te geven op elkaars woorden en gedachten vindt er groei van innerlijke wijsheid plaats. Want er zal soms een worsteling zijn met elkaars mening, mensen van dichtbij en veraf, en de woorden die gesproken of geschreven zijn. Maar je kunt als mens nooit in het reine komen met jezelf als je de ander die jou iets heeft aangedaan, niet vergeeft.

Reactie geeft groei. Ook in de sport zie je dat terug. In de kaatsport leer je "wie de bal kaatst kan hem terug verwachten". Je geeft een reactie op dat wat de ander doet en leert daarmee vaardigheden om het spel te verfijnen. Bij voetbal zie je de spitsen het doel treffen op een voorzet van de buiten speler. Zonder reactie is er geen spel, geen aardigheid om naar het spel van anderen te kijken. We kijken gespannen naar de aanval van de wegrenners in de Giro, Tour de France of Vuelta. Gaat hij het redden, volgt er nog een reactie van de andere topmannen? Hebben ze de kracht om een reactie te laten zien? In de stille training schuilt de kracht om een reactie te geven.

In het publieke debat zien, lezen of horen we elke dag opnieuw, niet anders dan(oude en nieuwe) reacties op voorstellen of uitspraken van anderen. Dat is niet altijd even positief als wel opwekkend. Nee, ik krijg van sommige situatie tranen in mijn ogen en tegelijk schiet ik in de lach. Neem het geval van de Dominee en Diaken in Kruiningen. Hoe is het mogelijk dat "broeders" als vijanden elkaar vanuit de loopgraaf bestoken met verwijten en niet de kracht hebben om elkaar te vergeven. Hier is wel sprake van een reactie, maar het is negatief en geeft geen groei. Positieve groei is ook de reactie op de milieu maatregelen die nodig zijn om moeder aarde bewoonbaar te houden. Geen vervuilende auto's, geen rook gordijnen van ziek makende mensen.

De reactie van politiek en industrie op de komende klimaatverandering begint vorm te krijgen. Ongeveer 120.000 jaar geleden was de gemiddelde wereldtemperatuur 0,45 C hoger en de zeespiegel 6 meter hoger dan nu. Het is niet onwaarschijnlijk dat indien de omstandigheden nu ongeveer hetzelfde zijn als 120.000 jaar gelden de tegenwoordige zeespiegel zich aanpast aan de situatie van toen en wereldwijd 6 meter stijgt. (Aldus Drs. Jonkhoff)

Ik hoop dat onze gezamenlijke reactie een positieve invloed zal hebben op de kwaliteit van leven.

G. van Berkum.

De blauwe hap

Van redactie JHvH

Naar aanleiding van een van de artikelen in de Nieuwbrief nummer 57 vraagt Ruud Ackerman zich af waar de term 'blauwe hap' toch vandaan komt.

Hij schrijft: De term 'blauwe hap' intrigeert mij al vele jaren. Waar komt die naam vandaan en waarom noemen wij Indo's ook wel 'blauwe'?

Ik kom uit Den Haag. Stad met van oudsher veel uit het oude Indië afkomstige Nederlanders. Maar ook van hen kreeg ik nooit een bevredigend antwoord. Sterker nog, bij latere generaties Indo's zijn er velen die niet omkijken als je ze 'blauwe' noemt. Een benaming die ik uitdrukkelijk niet als een scheldwoord zou willen zien. Integendeel!

Maar goed, waarom dat 'blauw'? De uitleg waar ik het meeste waarde aan hecht is afkomstig van een Indonesische dame die mij vertelde dat bij de geboorte van een Indonesiër met een Indonesische vader en moeder, dat kind direct na de geboorte een blauwe vlek op de rug heeft. Maar een ander had het weer over de blauwe uniformen die de oude marinemannen van het Indische leger droegen. Nou, ik (Ruud Ackerman) kom er niet meer uit en mijn hoop is thans gevestigd op de lezers van onze Nieuwsbrief. Ben benieuwd.

Ook de redactie ging aan het googelen. Maar kwam min of meer tot dezelfde verklaringen waar Ruud over spreekt.

Met name de blauwe vlek bij het stuitje, ook wel de Mongolenvlek genoemd, wordt vaak aangehaald als herkomst van de term 'blauwe hap'.

Deze naam heeft overigens geen enkele relatie met het Syndroom van Down. De vlek komt in 80% van de gevallen voor bij babytjes met een Aziatische dan wel negroïde afkomst. Op kinderleeftijd verdwijnt de vlek spontaan.

Een andere verklaring is het feit dat bedienden in de eetzaal van kazernes in het voormalige Indië altijd blauwe schorten droegen. Die schorten werden gelijktijdig met het eetser-vies gewassen waardoor met name de borden steeds blauwer kleurden.

Een verklaring kan ook zijn dat de maaltijd oorspronkelijk werd opgediend in blauwe schotelachtige borden. Zo'n schotel is te zien op de afbeelding, maar een bevestiging daarvan is niet te vinden. (we kunnen de foto helaas niet in kleur afdrucken)

Een derde verklaring, die nu als zeer discriminerend zou worden ervaren, is dat de Indonesiërs in de koloniale tijd zo door de Hollanders werden genoemd.

Tenslotte reageert iemand op een site die stelt dat de kleur van het gitzwarte haar van de Indonesiërs, vooral als de zon erop scheen, niet zwart maar veel meer staalblauw was. Althans er hing den zo'n blauwe gloed omheen.

Vandaar de aanduiding 'blauwe hap'

Kortom, wie het weet, mag het zeggen.

Intimidatie

door Ed van Tuijl

4

Toen ik eind 1961 in Nieuw-Guinea arriveerde, rekende ik op een rustig jaartje. Althans, ik had me van tevoren niet echt verdiept in de situatie daar in de Oost. Ik werd ook niet echt gehinderd door kennis. Kortom, ik dacht dat het allemaal wel meeviel. Opgekomen in Maastricht bedacht ik, naïef als ik was, dat je twee mogelijkheden had om uitgezonden te worden. Je kon immers twee kanten op. Naar de Oost of naar de West.

Ik was als puber onder de indruk van de filmpjes over de staatsbezoeken die onze koningin Juliana aan Suriname bracht. Vooral de beelden waar ze met een boot de rivier opging. Wat een fauna, wat een flora, duizend kleuren. Dat alles met op de achtergrond die lekkere Max Woiski-achtige muziek. Mijn favoriete genre. Daar kon geen spotje van Sunweb of Tui tegenop.

Kortom, al tijdens de basisopleiding in Maastricht had ik, daar aan de voet van de Sint Pietersberg, de kuitenbijter die me enkel bloed, zweet en tranen kostte, aangegeven best wel naar Suriname te willen.

Dat werd in Harderwijk handig uitgespeeld. Ik hoor sergeant eerste klas Mollema nog zeggen: "Van Tuijl, Nieuw-Guinea is net zoiets als Suriname. Het is daar ook heet." Hij zei er niet bij dat hij bedoelde: "onder je voeten." Daar kwam ik, kort na de landing in Biak, vanzelf achter. Dat 'heet' klopte wel. Alsof er een warme deken om je heen werd geslagen. Maar dat er spanningen waren, werd ik na mijn eerste vier uurtjes slapen in de tropen al gewaar. Het was amper licht toen een beroepsmilitair in mijn oren schetterde: "Luchtalarm. Je nest uit. Voor het gebouw loopt een afvoergoot. Rennen, en plat op je buik in die goot."

De PSU zou ik pas een week later in Merauke ontvangen. Ik was dus eigenlijk nog niet eens soldaat. Maar ik volgde het bevel slaapdrongen op. Daar lag ik dan. In mijn interlock, plat op mijn buik in de goot. In het ochtendfrisse afvalwater.

Ik keek achterom naar m'n reisgenoten. "Waar zijn we nou toch in hemelsnaam in terechtgekomen", vroeg ik aan de man die kort achter me lag. "Geen idee", antwoordde hij. "Maar ik hoorde iets over mogelijke Indonesische vliegtuigen."

Hoe dan ook. We waren in één klap helemaal bijgepraat. En het zou zeker niet het laatste alarm zijn dat we meemaakten. Soekarno bleef maar dreigen.

Vaak intimiderende speldenprikken. Tot aan die eerste keer en daarna nog meer in Sorong, Kaimana Fak Fak en Merauke.

Toen werden het vliegtuigladingen vol. Het werd serieus. Hoorde je in de verte de Herculestoestellen brommen. Het drong langzaam tot je door. Het ging nu om het 'echie'.

De tirailleurs, de hospikken en wij telegrafisten hielden er uiteindelijk de gesp aan over.

Waar ik naar toe wil zijn de begrippen intimideren en demotiveren van de tegenstander. Soekarno was daar wel een voorstander van. Denk aan zijn

strooibiljetten. Ze daalden vanuit de lucht op ons neer. Het gehelme doodshoofd dat ons duidelijk maakte dat we konden kiezen tussen leven en dood.

“U kunt kiezen !!

**Terug bij uw gezin en familieleden
in uw dierbaar Nederland.....**

Of uw leven offeren

In de oerwouden van Nieuw-Guinea!!”

Dan had je ook nog radio Makassar. Vanuit die stad op Zuid-Celebes werden radioboodschappen uitgezonden. Speciaal voor de Hollandse jongens in Nieuw-Guinea.

Een verleidelijke vrouwenstem richtte dan het woord tot ons. Een stem waaraan je gewoon kon horen dat het mokkel aan de andere kant van de lijn ongetwijfeld hartstikke knap moest zijn.

Ze wist zeker, zo vertelde ze zwoel, dat wij, jonge Hollandse soldaten het prachtige lijf van ons lief wel heel erg zouden missen.

“En willen jullie dat ooit weer aanschouwen, dan moeten jullie je maar snel overgeven. Kun je weer rap terug naar je geliefde.”

Die zoetgevooisde stem, zo sensueel. De jongens met vaste verkering, kregen op slag de nodige visioenen. Ze zagen dat prachtige lijf waar miss Makassar over rept voor zich. Wij vrijgezellen hadden desnoods met dit pindanoetje zélf wel een potje willen stoeien.

Maar in Merauke zag de legerleiding dat laatste bepaald niet zitten. Dus kregen we op het radiostation van hogerhand de opdracht om Makassar zodanig te storen dat de liefvallige stem in de al even liefvallige kiem werd gesmoord. Wegdrukken die dame.

Voor een beetje pesten was ik altijd wel te porren. Dus tijdens mijn nachtdiensten, in de hectische beginperiode acht uur op, acht uur af, begon ik Miss Makassar met een satanisch genoeg te dwarsbomen. Een van onze zenders werd op de bewuste frequentie afgestemd. Vervolgens een zwaar voorwerp op de seinsleutel en het enige dat op de kazerne, en trouwens in heel Merauke nog was te horen was een doordringend gefluit. Radio Makassar floot alleen nog maar. Ook in kampong Koeprik, waar ze met verlangen naar de komst van Soekarno uitkeken, was Makassar uitluisteren geen haalbare kaart meer. Mijn fluit, het zendsignaal dus, overstemde alles.

De eerste nacht ging het prima zo. Maar tijdens mijn volgende nachtdienst bleken, zo had ik uit het gezang al opgemaakt, de onderofficieren een of ander feestje te hebben.

Geen idee wat de aanleiding was, maar wat ons kader betrof was een aanleiding niet echt nodig. Die gingen zonder reden ook vrij makkelijk aan de pils. Ze hadden duidelijk meer te verteren dan wij, gewone sloebers.

Terwijl het alcoholpercentage steeg, nam ook het aantal decibels dat over het

kazerneterrein uitwaaierte, steeds verder toe.

Ik hoorde het allemaal met een glimlach aan. De mannen werden dronken. Maar daarom had ik geen voorpret. Ik hoorde de feestmuziek. Van die melancholisch klinkende liedjes. Juist ja, radio Makassar. Nou net de zender die ik over een paar minuten uit de lucht moest gaan halen.

Ik herinner me nú nog dat ik dit onderdeel van mijn nachtdienst wel heel getrouw uitvoerde. Zelfs nog wat eerder dan nodig was. Pindanoetje met haar zwoele stem kreeg niet eens de kans om ons en de feestende onderofficieren te begroeten. Vanuit de feestlocatie van het kader hoorde je nu geen droevige weemoedige Indische liedjes meer. Van die liedjes waarbij je dat heimweegevoel kreeg waartegen maar één medicijn bestond. Alcohol!

Van Veghel, de King. Met tranen in hun ogen. Van weemoed aangedaan. Ze zingmelden weg. Met gebroken stem probeerden ze in half Maleis mee te zingen. En nét toen ze uit volle borst bij het refrein nog een keer uit wilden halen, kwam dat gefluit uit de microfoon.

Ze moeten zich bijkans rot geschrokken zijn. De volumeknop van hun radio stond immers op standje maximaal. Naar ik me later heb laten vertellen, werden er een paar op slag nuchter. Zelfs de King bleek in staat weer enigszins in rechte lijn voor te bewegen. Iets dat hij in de late uurtjes doorgaans nooit presteerde. Maar nu wel. Toen hij begreep dat die van het radiostation met hun zenders zaten te klooiën, beerde hij met grote passen onze kant op. En geloof maar dat het grote passen waren. Niet alleen de neus aan die man was groot. Alles was groot

Met zijn bekende rood aangelopen hoofd en daarop in het midden dat enorme diepblauwe reukorgaan keek hij woest naar binnen en schreeuwde naar me: "Telegrafist, zit jij aan die radio te kloten?"

Ik deed eerst even of ik hem niet begreep en genoot van de totale aanblik.

"Zit jij Makassar te storen", schreeuwde hij zo mogelijk nog harder zodat de halve kazerne ter plekke ontwaakte.

"O, bedoelt u dat", reageerde ik gespeeld onnozel. "Ja, ik heb op Makassar afgestemd om ze weg te drukken, sergeant."

"Meteen mee stoppen. We hebben geen muziek meer!" brulde hij nu overgaand van dieprood met blauw naar witheet met blauw.

Ik speelde zoals zo vaak de troef uit dat we in opdracht van De Ouwe handelden en adviseerde hem om de rest van het feest de platenspeler maar te gebruiken.

Hij hoorde het advies niet eens meer, was al weer op weg naar zijn feestplek om verder te verpozen.

Normaal was ik een kleine brutale opdonder die rustig was door blijven fluiten. Maar de aanblik van die woeste man deed me toch maar besluiten om de storing voor de verdere nacht op te heffen. Na een tijdje hoorde ik de onderofficieren weer melancholisch met Makassar meezingen. Het bier stroomde weer rijkelijk.

Blijkbaar heeft De King, na zijn kater, De Ouwe toch kunnen overtuigen.

De andere dag kwam op het radiostation de order binnen dat we geen Indonesische zenders meer hoefden te storen.

Ach, het kan verkeren!

Papua Agricultural and Trading Company, PATO

Iko Zijlstra (Nieuw-Guinea 1960-1961) richtte in 2013 met pater Nico Dister (die al veertig jaar werkt in West Papoea) de coöperatie PATO op, een coöperatie die actief is in de regio Kemtuk bij het vroegere Hollandia (nu Jayapura). In het Kemtuks betekent het woord PATO "onderlinge hulp". Het doel van de coöperatie is om het inkomen van de veelal arme cacao-boeren in de streek te verbeteren. Daarnaast is een activiteit van PATO het verstrekken van microkredieten.

Microkredieten

Er zijn op dit moment ongeveer 40 kleine leningen (microkredieten) afgesloten. Leningen die bijvoorbeeld worden gebruikt voor het openen van een winkeltje (kiosk), de start van een kippenfarm, een reparatiewerkplaats (foto ibu fientje in haar reparatiewerkplaats) of de in- en verkoop van kokosnoten.

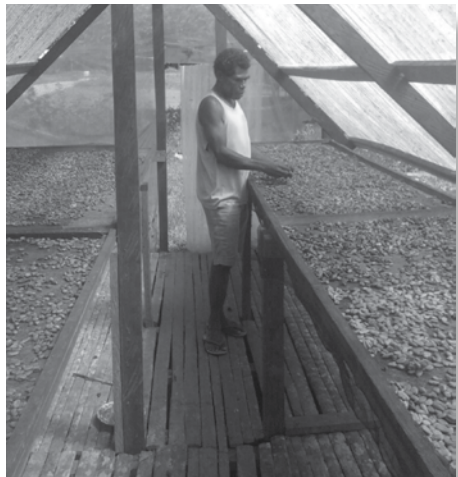
PATO eigen coöperatie winkel

In het jaar 2014 opende PATO een eigen coöperatiewinkeltje in een provisorisch onderkomen en dit jaar werd een grotere winkel (van steen!) gebouwd. De aangesloten boeren ontvangen een deel van de winst als jaarlijkse bonus. Daarnaast blijft een kleine winst voor PATO over.

Er zijn nu ongeveer honderd boeren bij de coöperatie aangesloten. Het Wereld Natuur Fonds, waarmee contact is gezocht, leert de boeren hoe men een gezonde cacao-tuin opbouwt. De aangesloten boeren hebben een voorbeeld-functie voor andere boeren die liever de kat nog even uit de boom kijken.

Nieuw soort cacao-boom

Op het Landbouw Proefstation in Hollandia (1952-1962) werd in de periode tussen 1951 en 1962 een nieuwe soort cacao-boom ontwikkeld. Deze soort, de Papua Kerafat, werd geïntroduceerd. De boom draagt niet alleen meer vruchten maar die zijn ook van een betere kwaliteit. Er zijn nu steeds meer van deze bomen te zien. In de kampong Aimbe bijvoorbeeld kregen de boeren een kans om een kleine kas te bouwen voor de kweek van Papua Kerafat stekjes. Per kas was een bedrag beschikbaar van 1.000.000, - roepia, dit is ongeveer € 65, -.

Eigen pick-up

Sinds kort worden de cacao's ingezameld met een eigen pick-up en afgeleverd bij een grote handelaar ECOM (www.ecomtrading.com). Met ECOM werd een betere prijs afgesproken dan de prijs die men nu krijgt van de rondrekkende Javaanse handelaren.

De pick-up wordt ook ingezet voor de inkoop van de nu al acht geopende kiosken. PATO haalt de bestellingen van de kioskhouders en houdsters op bij de groothandel in Sentani en Jayapura en distribueert naar de kiosken. Niet alleen kan de inkoop daardoor goedkoper maar ook wordt een tocht met de brommer naar de stad bespaard.

Met de truck ketjil wordt ook gebruikt om handel te bedrijven. Later in de tijd de bedoeling: bananen, kokosnoten en papaja's in te kopen in de regio om in de stad te verkopen. De aanschaf van de kleine truck werd gedeeltelijk gefinancierd met een eigen bijdrage uit de microfinancieringskas van PATO, een bijdrage van de stichting van Pater Nico Dister en voor het resterende deel werd een lening afgesloten.

Omdat er een geput werd uit de microfinancieringskas van PATO, is het zaak om deze pot weer op sterkte te brengen. De Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen doneerde € 200,- voor dit doel. Iko Zijlstra is ons erg erkentelijk voor deze bijdrage en bedankt de Vereniging hiervoor.

Natuurlijk zijn individuele bijdragen van leden van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen natuurlijk ook welkom.

U kunt uw bijdrage storten op rekening nummer **NL37 RABO 0362 7306 95** t.n.v.: **I. Zijlstra** onder vermelding van **PATO**.

“Ik wilde de wijde wereld zien.”

Teun Krijthe, matroos op de onderzeebootjager ‘Overijssel’
door Ed van Tuijl

De wieg van Teun Krijthe stond in het Drentse Eelde. Nou niet bepaald op een steenworp afstand van de zee. Maar toch was dat het waar hij, als jongeling, steeds aan dacht.

De zee op. De horizon achterna. Varen naar verre oorden.

“Ja, ik wilde de wijde wereld zien. Ik zag een toekomst in het Drentse land gewoon niet zitten”, vertelt hij terwijl we op het terras van zijn bungalow in Hoek van Holland genieten van het uitzicht. Inderdaad, op de monding van de Nieuwe Waterweg. Waar grote zeeschepen de hele dag door zorgen voor een boeiend panorama. Alles ademt hier de zeevaart.

“Dus begon ik thuis, in het laatste jaar van de MULO, over de koopvaardij te praten”, vervolgt hij. “Maar dat zagen mijn ouders toch niet helemaal zitten. Met mijn besluit om dan maar naar de marine te gaan, hadden ze wel vrede. Dus vertrok ik op een goede dag voor de keuring vanuit Eelde naar Voor- schoten. Kun je nagaan. Nog maar vijftien jaar jong en voor het eerst met de trein. Allemaal al een avontuur op zich voor een jonge knaap uit Drenthe.”

Nou was Krijthe toch een man die er blijkbaar graag vroeg bij was. Want op diezelfde leeftijd kreeg hij ook al vaste verkering met zijn buurmeisje Ina. En dat is nooit meer uitgegaan.

Teun werd goedgekeurd en kreeg op 4 april 1961 zijn eerste drie maanden militaire opleidingen in de MOKH in Hilversum. Vervolgens werd hij geplaatst aan boord van de Zeven Provinciën waar hij zijn vakopleiding ging volgen. Net een maand zestien jaar.

Op 4 januari 1962 kwam hij op de onderzeebootjager Hr. Ms. ‘Overijssel’. Daar zouden ze hem opleiden tot Radio afstandspeiler plotter der 2e klasse. Overigens een opleiding die, achteraf gezien, behoorlijk bepalend zou zijn voor zijn verdere werkzame leven. Wat dat betreft heeft hij heel wat aan de marine te danken.

“Terwijl ik de opleiding volgde, maakte ik mijn eerste oefeningenreis van drie maanden met de Overijssel naar het Middellandse Zeegebied,” gaat hij verder terwijl Ina koffie met een lekkere koek serveert. “Maar over mijn tweede reis werd aanvankelijk nog wat geheimzinnig gedaan. Pas kort voor vertrek wisten we dat het Nieuw-Guinea zou worden. Dat was op 15 juni 1962. Twee weken daarvoor had ik mijn zeventiende verjaardag gevierd. Ik was dus nog altijd vrij jong. Zeker voor zo’n onderneming als waar we nu aan gingen beginnen. Net buitengaats moest ik dan ook bij mijn divisie chef komen die mij vroeg: “Hoe oud ben je eigenlijk.?” Mijn jonge leeftijd was men bij de marine blijkbaar ontgaan anders had ik wellicht niet eens mee gemogen. Hoe het ook zij, we waren na drie maanden Middellandse Zee een complete en getrainde bemanning!

Nu ik er trouwens over nadenk, misschien ben ik wel het allerjongste lid van de VNNGM. Begin juni 72 geworden. Wie jonger is moet me maar eens mailen.” (t.krijthe5@upcmail.nl)

(de redactie heeft niet van alle leden de geboorte datum maar het kan heel

goed juist zijn wat Teun denkt)

Krijgthe maakte dezelfde boeiende bootreis als zoveel andere Nieuw-Guinea gangers. Via het Panamakanaal. Een reis die al vaak in de nieuwsbrief is beschreven.

Onderweg veel oefenen. Ze lagen op de Overijssel met veertig man in één verblijf. Achter in de boot. Met drie man boven elkaar. Vlakbij de schroef. Nog al wat herrie. Niet echt een slaappleats om in alle rust naar dromenland te vertrekken. Hoe was de sfeer aan boord? Met een 280-koppige bemanning in een niet al te grote ruimte. De onderzeebootjager was, alles bij elkaar 116 meter lang en 11,78 meter breed. Dus zat je toch vrij dicht op elkaar.

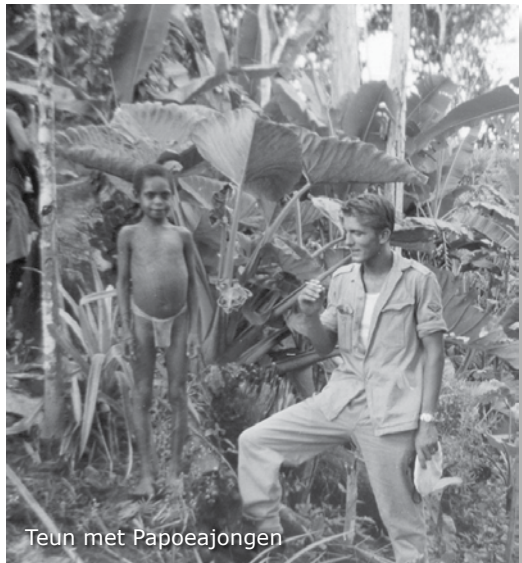
"Ach, daar waren we allemaal wel aan gewend. Nee, van echte irritatie of opstootjes was geen enkele sprake. Al werd er tijdens al die weken alleen maar gestopt op Pearl Harbor, Midway en Guam om te bunkeren. Passagieren was niet aan de orde. Het vertier moest je toch aan boord beleven. We hadden overigens wel een eigen orkestje op de Overijssel.

Op 1 augustus kwamen we in Nieuw-Guinea aan. Toen volgde de periode van lange tijden patrouilles varen tussen Fak Fak en de eilanden Missool, Ceram en al die andere eilanden. Op zoek naar vijandelijke objecten. Uiteraard ook onderzeeërs. We opereerden vanuit Biak en deden soms Manokwari en Sorong aan. Gevangen genomen Indonesiërs moesten we naar Biak brengen. Die zaten bij ons op het achterdek en daar werden ze bewaakt. De bemanning mocht niet met hen in contact komen.

Mijn opgedane kennis tijdens de opleiding kon ik nu echt in praktijk brengen. Bijvoorbeeld zo snel mogelijk duidelijkheid verschaffen of we op de radar een onderzeeër of gewoon een drijvende boomstam zagen.

Een belevenis was die keer dat we niet al te veel proviand meer aan boord hadden. Om voor wat extra voedsel te zorgen zouden we gaan vissen. Dat doe je op een onderzeebootjager uiteraard met behulp van een dieptebom. Zodra hij vanaf het rek in zee was gegooid moesten we vlug snelheid maken om ver genoeg uit de buurt van de explosie te blijven. Dat lukte maar amper. De opbrengst was formidabel. Overall waar je keek dreven dode of versufte vissen. Groot en klein.

Ach, het waren toch wel bijzondere omstandigheden. Altijd verduisterd varen en een oorlogswacht van zes uur op, zes uur af. Contact met thuis was en bleef vrij beperkt. Post kregen

Teun met Papoeajongen

we als we olie gingen bijtanken vanaf de tanker Ms Duivendrecht. Andere keren werden postzakken gewoon per vliegtuig gedropt. Nee, het was allemaal niet echt optimaal geregeld. Nou was ik toch niet zo'n fervente schrijver. Dus erg veel post zal ook mijn vrouw niet hebben ontvangen. Overigens wel genoeg om in september ons 50-jarig huwelijk te vieren", zegt hij grinnikend.

Nou had Teun Krijthe, ook al kwamen ze dan niet veel aan land, wel aardig wat souvenirs verzameld. Hij verkeerde als niet-roker in de gelukkige omstandigheid dat hij elke maand de nodige tinnetjes sigaretten in zijn bezit had. Als ze ergens ten anker lagen, kwamen de Papoea's met hun prauwen langs en dan ruilde hij zijn sigaretten voor mooie schelpen,

een pijl en boog of houtsnijwerk.

Uiteraard komt de actie van de mariniers ter sprake waarbij de Overijssel ook werd betrokken. Die bij het eiland Missool.

Teun: "Dat was de actie die later bekend werd als 'de laatste hinderlaag'". Wij zouden de mariniers vanuit zee vuursteun geven. Het ging om een verkenningsspatrouille van 23 man die een groep infiltranten moest opsporen in de buurt van kampong Wey. Maar zolang de mariniers nog in het voorterrein zaten, konden we niets doen. Dat was heel frustrerend. Absoluut niet vuren, kregen we van hogehand steeds te horen. De afloop is bekend. De mariniers liepen in een hinderlaag waarbij dienstplichtig marinier Peter Mannie om het leven kwam. De pelotonscommandant, eerste luitenant Woortman raakte tijdens de gevechten gewond. Hij werd later bij ons aan boord gebracht. Ook de gesneuvelde Peter Mannie is nog met een rubberboot langs en gebracht maar die mochten we niet mee nemen. Die is later aan boord van de Luymes naar Sorong vervoerd."

Na de overdracht verliet de Overijssel op 15 november als allerlaatste legeronderdeel het aan de VN troepen overgedragen Nieuw-Guinea. Dit keer via de route door het Suezkanaal. Voor Teun Krijthe brak de tijd aan van verdere opleidingen tot uiteindelijk Radio Afstandspeiler plotter der eerste klasse. "Maar ik had nog altijd die drang om de wijde wereld te zien. Dus toen ik hoorde dat de Snellius richting Suriname zou gaan, besloot ik om me voor die reis aan te melden. In november 1965 vertrokken we naar de West.

Infiltranten gaan aan boord

Eerst Suriname, daarna de Nederlandse Antillen. Al met al een jaar daar geweest. In november 1965 vertrokken we naar Suriname om het continentaal plateau en de rivieren opnieuw in kaart te zetten.

Mijn taak aan boord was in de kaartenkamer de zogenaamde 'kaartenpaai:' Ik moest op alle aan boord zijnde zeekaarten en zeevaartgidsen de nautische veranderingen bijwerken. Mijn commandant, Jan Kreffer, liet me steeds meer hydrografisch werk doen waardoor het takenpakket behoorlijk werd uitgebreid. Hij had er duidelijk lol in om mij, min of meer, privélessen op Hydrografisch gebied te geven.

Ik heb enorm veel van hem geleerd. Feitelijk voerde ik taken uit die volgens de militaire richtlijnen enkel door een officier gedaan mochten worden."

Teun Krijthe was na zijn termijn van zes jaar bij de marine aardig ingevoerd in het Hydrografische werk. Er was immers een goede basis gelegd. Wellicht zou hij in 1967 voor een tweede termijn bij de marine hebben getekend. Maar het idee om nu te trouwen en dan voortaan Den Helder als thuishaven te hebben, trok hem niet aan.

"Bovendien", zo licht hij toe, "zaten ze in het burgerleven om specialisten, zoals ik, te springen. Vooral in het Europeoortgebied. Ik solliciteerde en kwam op de tekenkamer van Rijkswaterstaat terecht. Al snel werd ik op eigen verzoek geplaatst op een zeegeand meetvaartuig. In de avonduren heb ik mijn stuurman en andere benodigde diploma's behaald. Mijn opleiding voor de tweede fase voor Maritieme wetenschappen werd bijgespijkerd op de school voor Hydrografie, genaamd 'Vereniging Cornelis Douwes'

Ik besepte dat Hoek van Holland een hele leuk plaats was om te wonen. Ina gelukkig ook want toen we hier een tijdelijke woning konden betrekken, zijn we meteen getrouwd. Die woning was oorspronkelijk een barak van een voormalig Engels militair kamp. Maar dat tijdelijk was wel erg tijdelijk. We hebben

er 22 jaar gewoond toen we de kans kregen om het te kopen. Dat hebben we gedaan. Eenmaal in bezit hebben we het afgebroken en op deze grote lap grond vervolgens onze bungalow gebouwd. Wel met assistentie van een metselaar en een timmerman. Maar geloof maar dat elke steen van dit huis door mijn handen is gegaan. Ina nam al het verfwerk voor haar rekening.”

Wat zijn werk betreft diende zich voor Teun Krijthe de ene na de andere uitdaging aan. Tijdens de bouw van Europoort kwamen uit alle werelddelen bezoekers kijken naar het meet- en baggerwerk. Niet alleen ingenieursbureaus maar ook Ontwikkelingssamenwerking (minister Jan Pronk) kwam met projecten bij hem. Vaak voor periodes van enkele maanden tot een jaar. In landen als Nigeria, Bangladesh, Suriname, India, noem ze allemaal maar op. Weer zag hij de wijde wereld. Ook Indonesië. Java, Borneo en Sumatra. De gordel van smaragd.

“Op Sumatra heb ik wel een heel bijzondere collega meegemaakt”, vervolgt hij. “Vaak waren het waterbouwkundige projecten in combinatie met hydrografische training. Ook in Palembang zat ik met een ploeg in een hotel. Zie ik een van hen, naar mijn idee een leeftijdgenoot, een zwaar sjekkie draaien. “Zeker Javaanse Jongens”, zeg ik. “Dat rookten ze bij ons bij de marine ook altijd.”

Kortom, het gesprek kwam zo vanzelf op de tijd dat we in dienst hadden gezeten. Wat denk je waar hij onder meer was geweest? Juist ja, in Nieuw-Guinea. In 1962.

Die avond hebben we in dat hotel samen een paar biertjes gedronken en opnieuw vrede gesloten. Verder heb ik nog heel prettig met hem samengewerkt. Tri Hapsoro heette hij. Ik ben die naam nooit meer vergeten.”

In 2004 ging Teun Krijthe met pensioen. Er kwam een einde aan een uitermate boeiende carrière. Maar ook daarna zat hij niet achter de geraniums. Hij laat foto's zien waar hij in Canada bezig is met goud zoeken. Op bijna professionele wijze. Met graafmachines en zo. Op een van de foto's in zijn hand een klomp edelmetaal van een paar duizend dollar.

Nog altijd trekt hij erop uit. Als we het gesprek afronden, komt een van de kleinzonen even langs. Met hem is hij een dag eerder terug naar Eelde geweest. Gewoon laten zien waar opa is opgegroeid. Best wel emotioneel, zo begrijpen we.

Ach ja, Eelde. Dat Drentse Eelde. Waar ooit een knaap van vijftien besloot dat hij toch echt de wijde wereld wilde zien.

Bondgenoten

Bestuur en de commissie Sociale zorg willen het werk van deze commissie meer onder de aandacht van de leden brengen. We gaan daarom proberen in iedere nieuwsbrief iets over de werkzaamheden te vertellen. De sociale commissie heeft gekozen dit onder de titel **bondgenoten** te doen. Hieronder een nieuwe bijdrage.

Elke dag een nieuwe dag met nieuwe kansen en gebeurtenissen. Na het opstaan zijn er de vaste rituelen als het nuttigen van gedroogde pruimen het slikken van pilletjes en het ontbijt. Daarna douchen met hier en daar een zalfje of crèmepeje en dan is het tijd voor een bak koffie. Bij de koffie doen wij vaak de Sudoku puzzel van de krant en lezen we alvast de koppen. Het komt nogal eens voor dat we ons tweeën gelukkig prijzen dat we er beiden nog zijn. We zijn ons ervan bewust dat we in een kwetsbare leeftijdsgroep zijn gekomen maar dat we desondanks nog samen plannen kunnen maken en gebeurtenissen kunnen delen.

In de Commissie Sociale Zorg van onze Vereniging Nederlands Nieuw Guinea Militairen 1945 -1962 wordt vaak gesproken over de vragen bij partners van onze leden, die zich aan dienen, als de man komt te overlijden. Het is ons niet altijd bekend of de achterblijvende partner weet dat er mogelijkheden die er zijn om betrokken te blijven bij onze Vereniging dan wel van het aanbod van het Veteranen Instituut. Als de mogelijkheid er nog is bespreek het samen en neem kennis van het aanbod om contact te houden met de veteranen wereld. Hier volgen in het kort de afspraken die er momenteel zijn voor de achter gebleven partner van de ex-NNG militair.

Zolang het jaarlijkse abonnement van onze Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 tijdig betaald (tegen gereduceerd tarief) wordt door de nabestaanden, wordt de Nieuwsbrief VNNGM 1945-1962 op het aangegeven adres bezorgd. Bovendien ontvangt de achter gebleven partner de uitnodigingen om aan de reünies e.d. deel te nemen. Het secretariaat en penningmeester kunnen u daar desgewenst verder over informeren. (zie Nieuwsbrief colofon)

Het Veteranen Instituut biedt de weduwen (ongeacht onderdeel) de volgende service: één vrij vervoer per jaar en het gratis ontvangen van het veteranentijdschrift Checkpoint.

Daarvoor dient wel het formulier "Aanvraag vrij vervoer/Checkpoint" ingevuld te worden.

Dit kan worden opgevraagd bij het Veteranen Instituut, Postbus 125, 3940 AC Doorn.

U kunt dit Formulier ook bij ondergetekende opvragen per mail en na invulling naar het antwoordnummer 2028, 3940 VB Doorn opsturen.

Wij wensen u allen nog vele vreugdevolle jaren toe.

Namens de Commissie Sociale Zorg.

G. van Berkum.

(gtvberkum@quicknet.nl)

Voorzitter Cees Aarts bij herdenking Papua monument

“Ze hebben zelfs geen herinneringskruis ontvangen.”

Arnhem – Het is donderdag 28 september. Het regent wat aarzelend. Maar uit de reusachtige bomen die het Arnhemse Bronbeek de uitstraling van een statig landgoed geven, vallen aanhoudend zoveel druppels dat veel aanwezigen bij het Papua monument toch zo nu en dan de paraplu opsteken. In dit decor voltrekt zich de indrukwekkende herdenking. Het jaarlijkse eerbetoon aan in het bijzonder de mannen van het Papua Vrijwilligers Korps. Het PVK. Maar indirect ook aan al die andere Papoea's die streken en nog altijd strijden voor een zelfstandig West Papua.

Na The Last Post, de minuut stilte en het Wilhelmus volgt een tweetal korte toespraken.

Voorzitter Cees Aarts vertelt in zijn toespraak onder meer, hoe in 2011 bij het nationaal Indië monument in Roermond een plaquette werd onthuld door twee voormalige leden, kaderlid Theo van Hees en soldaat Demian Prawat, van het PVK. De tekst op de plaquette luidt: "In respectvolle herinnering aan de inzet en offers van de Papoea's ten dienste van het koninkrijk.

In vervolg op de woorden daar in Roermond spreekt de voorzitter over de ervaringen van Theo van Hees als opleider van de eerste lichter van tweehonderdvijftig Papoea vrijwilligers. Ook memoreerde Cees Aarts aan de vragen die in april 2016 werden gesteld aan de minister Koenders over de

situatie in Papua. Het antwoord was dat de beantwoording moest wachten op het rapport van, nota bene Australische onderzoekers. Over betrokkenheid gesproken.

Hij vervolgde " Vandaag herdenken we weer de mannen van het "Papoea Vrijwilligers Korps". Soldaten die in al de achterliggende jaren vergeten lijken te zijn. Ze hebben zelfs geen herinneringskruis ontvangen. Daarom is het zo goed dat ze tijdens deze plechtigheid herdacht worden. Waarschijnlijk de enige plek waar dit nog jaarlijks gebeurt", zo meent hij.

Voormalig Inspecteur Generaal der Krijgsmacht, Bart Hoitink, onopvallend in blauw streepjespak, richt zich in zijn toespraak in het bijzonder tot de aanwezige Nieuw-Guinea veteranen.

"Jullie vertrokken voor een lange periode naar een ver vreemd land. In een tijd dat er nog geen internet bestond. Het contact met het thuisfront was heel moeilijk. Van jullie werden offers gevraagd. Vooral in 1962 toen alles erop wees dat er een openlijke oorlog zou uitbreken.

Jullie moesten op patrouille de jungle in om infiltranten op te sporen. Jullie moesten je taak verrichten in een warm en vooral vochtig klimaat. Schoenen voelden als klompen aan je voeten. Onder die omstandigheden deden jullie je plicht. Om het Papoea volk de kans te geven zich te ontwikkelen naar volledige

zelfstandigheid. Maar door de Koude Oorlog waren er ineens belangen die veel groter waren dan de belangen van de Papoea's. De strijd werd verloren op politieke gronden. Door jullie werd die strijd zeker niet verloren. Wat dat betreft kunnen jullie nog altijd met opgeheven hoofd daar op terug zien," aldus Hoitink.

Daarna volgt de kranslegging. Er worden bloemstukken gelegd door vertegenwoordigers van het 6de Infanteriebataljon, de Koninklijke Luchtmacht in Nieuw-Guinea, het Papoea Steunfonds, de Fak-Fak vrienden, de bewoners van Bronbeek en de vereniging van Nederlands Nieuw-Guinea Militairen.

Na de plechtigheid volgt de gebruikelijke Indische maaltijd in Restaurant Kumpulan op het landgoed Bronbeek. Net als in de voorgaande jaren een bijeenkomst die als vanzelf het karakter van een reünie krijgt. Veteranen van vooral het 6de infanteriebataljon en van de Mariniers. Maar ook mannen van de luchtmacht, de marine en andere landmachtonderdelen hebben nog altijd genoeg verhalen om te vertellen. .

Een bijzondere gast is ongetwijfeld Bernhard Kaisiepo, volgens zijn visitekaartje 'President of West Papua Melanesia in exile'. Ofwel de President in ballingschap.

Een aantal veteranen vertelt desgevraagd dat ze op deze dag als wordt stilgestaan bij de gesneuvelde PVK mannen, sowieso ook terugdenken aan Papoea's met wie ze tijdens hun verblijf in Nieuw-Guinea bevriend raakten. Maar die vriendschapsbanden konden na het plotselinge en best wel overhaaste vertrek, niet worden voortgezet.

"Ik had als hospik een vaste drager", vertelt 6 IB man Henk Teunis. "Daar kreeg ik een speciale band mee. Dus ja, zo'n dag als vandaag is dan toch het

moment waarop ik weer aan hem terug denk.”

Een veteraan uit Sorong, die om persoonlijke redenen liever niet met naam en toenaam in de Nieuwsbrief wil, staat, zegt hij, tijdens dit soort bijeenkomsten altijd stil bij een vriend van hem die in Fak Fak om het leven kwam.

“Dat is George van der Laar. Hij kwam bij een ongeval met zijn wapen om het leven. Ik denk dan, ook vandaag, terug aan het feit dat we beide op dezelfde dag naar Nieuw-Guinea vertrokken. Hij kwam in Fak Fak terecht. Ik in Sorong. Ik kwam gezond weer terug. Hij liep tijdens wapenonderhoud een fataal hoofdschot op en werd uiteindelijk herbegraven op het ereveld Loenen.”

Overigens gaat er, ook voor wat betreft de herdenking bij het Papoea monument, wat veranderen. Intussen worden er op Bronbeek jaarlijks maar liefst zeventien herdenkingen gehouden. De betreffende organisaties gaan zich nu beraden over een mogelijke andere invulling. Ideeën zullen worden aangedragen en besproken. Zodra daarover meer concrete gegevens bekend zijn, worden de leden van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen daarover uitvoerig geïnformeerd.

Opslag Elburg

Opslag Elburg biedt voor kortere of langere perioden opslagruimte aan. Bijvoorbeeld bij verhuizing of opslag van bedrijfsvoorraad. Zowel zakelijk als particulier dus, voor uiterst scherpe tarieven. Ook verhuren wij kantoor- en bedrijfsruimten.

OPSLAGRUIMTE NODIG?

Check: WWW.OPSLAGELBURG.NL

Of bel: 06-2000 71 75 / 06-5242 06 45

AW Beheer | 't Straatje 6 | 8081 RN ELBURG (voormalig VNK gebouw)

Van het bestuur

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

J. Stapert	St Annaparochie	Overleden 22-6-2017
C.F. Kwakkelstein	Vlaardingen	Overleden 9-8-2017
R. Aalten	Breda	Overleden 22-8-2017
L.G. Luesink	Deventer	Overleden 8-9-2017

In memoriam

Richard van Aalten

Op de eerste reünie dag van onze vereniging op 19 april dit jaar zag ik Richard, zittend in een rolstoel. Ik tikte hem op zijn schouder, gaf hem een hand en zei blij te zijn dat hij er was. Hij keek me lang en indringend aan en zei toen: "Ha, slechterik". Of hij gelijk had wil ik graag in het midden laten maar het gaf wel aan dat de echte wereld niet meer zijn wereld was. Onbekend nog met het verleden, levend in zijn eigen heden. Hoe anders

hebben wij hem gekend. Wel een man van de wereld. De joyeuze, bijna altijd opgewekte, met iedereen pratende, af en toe ondeugende, eigenzinnige Richard. Maar, ook de behulpzame Richard. Jarenlang heeft hij geholpen bij het opbouwen en afbreken van de reünieaccommodaties op de Luitenant-kolonel Tonnetkazerne in 't Harde. En dan de avonden na afloop in de kantine. Verhalen vertellen, waar of niet waar. Pilsje erbij. Daarna de schrobber van Toon en de kippenpootjes van Gerry.

Bekend ook als "Poortwachter" bij het tourniquet aan de achterkant van de kazerne om leden die met de trein kwamen daar binnen te laten. In tenue en

met baret op. Het tenue waarop hij stevast het speldje droeg dat Indië veteranen kregen bij hun thuiskomst. Als men opmerkte dat hij dat niet mocht dragen zei hij: "Dat klopt". En vervolgens had hij het de volgende keer gewoon weer op.

Richard was ook jarenlang bestuurslid en voorzitter van het comité "Vrienden van het monument" dat jaarlijks een Herdenking organiseert op de Trip van Zoutland kazerne in Breda. Daar worden de in Indië omgekomen militairen uit Breda en Oosterhout herdacht.

Over zijn tijd in voormalig Nederlands Nieuw Guinea doet het verhaal de ronde dat hij bij patrouilles altijd achteraan liep maar terug naar de kazerne liep hij als een speer voorop. Van zijn compagnie was hij overigens ook de fietsenmaker. En dan de verbouwing van zijn huis aan de Leeuwerikstraat 32 in Breda. Jarenlang verbouwen maar het resultaat leek meer op de Sagrada Familia in Barcelona. Men begint ergens aan en het komt nooit af. Na het aanbrenge van bijvoorbeeld zes gipsplaten vond hij het weer genoeg en ging hij liever met zijn maten naar de kroeg. Een kleurrijke figuur.

Richard. Je mocht toch nog gelukkig zijn omdat er iemand was die aan je dacht, die er voor jou was, die met je meevoelde. Je mocht toch nog gelukkig zijn omdat er iemand was die je eenzaamheid doorbrak, die je hand vasthield, die in je ogen keek. Je mocht toch nog gelukkig zijn omdat er iemand was die over je haren streek, die je toelachte, die je wang beroerde. Je mocht toch nog gelukkig zijn omdat er iemand was die met je zweeg en, wanneer je dat wilde, nog met je sprak.
Je mocht toch nog gelukkig zijn.

Richard van Aalten is niet meer. Wij spreken zijn naam met eerbied uit en laten hem voortleven in onze herinnering.

Richard. Slamet Djalan.

** Deze herinnering van onze voorzitter werd uitgesproken tijdens de afscheidsdienst van Richard in crematorium "Waalstede" in Nijmegen.*

Nicolaas Jouwe

Nicolaas Jouwe werd geboren in Kayu Palau en overleed op 16 september 2017 in Jakarta.

Nicolaas Jouwe werd met Marcus Kaisiepo het gezicht, in de jaren vijftig van de vorige eeuw, om de Papoea bevolking van Nederlands Nieuw-Guinea voor een onafhankelijke staat te laten kiezen.

Nicolaas Jouwe was een van de eerste Papoea's die een opleiding kreeg als bestuursambtenaar. Hij werd bekend als de ontwerper van de Morgenster vlag. De vlag die nog steeds het symbool is van de vrij-

heidsstrijd van de bevolking van voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. De vlag die in Indonesië niet mag worden gehesen.

In de in 1961 opgerichte Nieuw-Guinea Raad, de voorbode voor de zelfstandigheid, werd Nicolaas Jouwe vicevoorzitter.

Nicolaas Jouwe heeft zich van meet af aan verzet tegen het feit dat voormalig Nederlands Nieuw-Guinea een onderdeel werd van Indonesië. Dat mocht door het Akkoord van New York (1962) en de vervalste volksraadpleging in 1969 echte geen waarheid worden.

Na de overdracht van Nieuw-Guinea aan Indonesië week Nicolaas Jouwe uit naar Nederland voor politiek asiel.

In 2009 werd hij tot verrassing van velen door de president van Indonesië Yudhoyono uitgenodigd om gesprekken te voeren om de dialoog tussen de Papoea bevolking en Indonesië te verbeteren. In 2010 verhuisde hij naar Jakarta nadat vanaf 1963 in Delft had gewoond. Het doel om zich uiteindelijk weer in zijn geboorteland te vestigen is door allerlei oorzaken niet meer van gekomen. Wij als militairen die dienden in Nederlands Nieuw-Guinea, en daar waren met hetzelfde doel als waar Nicolaas Jouwe zijn hele leven mee vulde, vergeten hem en zijn familie niet.

redactie

Wij heten onze nieuwe leden welkom

M. Anker	Heulkamp 14	2965 AH	Nieuwpoort
K. Bakker	Witte de Withstraat 5	7907 AP	Hoogeveen
M. Essen	Distelvlinderlaan 94	7323 XA	Apeldoorn
F.A. Maijs	St. Servaesbolwerk 45a	6211 NA	Maastricht
J.A. Stegman	Dr. Kimmijserlaan 19	6741 DR	Lunteren
J. Bouw	Molenstraat 15	7471 CJ	Goor
M.P.M. Heijl	Kouwenberg 1	5735 GM	Aarle Rixtel

Schrijf dit vast in uw agenda

- > Nieuwjaarsreceptie 14 januari 2018
 - > Reünie 2018 woensdag 18 en donderdag 19 april
 - > ALV 2018 31 mei 2018
 - > Papoea strijders Herdenking 27 september 2018
-

Adreswijziging

Het bestuur verkeert vaak in het ongewisse als we een nieuwsbrief retour krijgen omdat de adreswijziging niet is doorgegeven. Ook ontvangen we vaak een laat bericht van overlijden.

Voor onze administratie is het prettig om tijdig van deze wijzigingen op de hoogte te worden gebracht. Op die manier is onze administratie actueel te houden.

Oproep van het bestuur

Om snel berichten te kunnen versturen is het gewenst te kunnen beschikken over uw mailadres. Stuur het bestuur daarom een mail en vermeld in deze mail uw postadres. We kunnen dan uw postadres op de juiste manier koppelen aan uw mailadres. U bent dan nog beter op de hoogte van de activiteiten van uw vereniging.

Willem Nijdam heeft twee vragen en hoopt dat er een of meerdere sobats zijn die hem kunnen antwoorden.

Eerste vraag

Ik Willem Nijdam werd in 1961 naar Nieuw-Guinea gezonden. Ik ging met het vliegtuig en daarvoor was een paspoort nodig. Omdat ik pas 19 jaar was en toentertijd nog niet volwassen, was er toestemming van ouders nodig om naar Nieuw-Guinea te vertrekken.

Mijn ouders weigerden die toestemming en het formulier dat ik daartoe moest invullen is door mij persoonlijk op het gemeentehuis afgegeven. Er werd mij een paspoort verstrekt met vermelding van het beroep t.w. Rijksambtenaar.

Ik ben nooit rijksambtenaar geweest. Daarom wil ik toch graag weten of er nog kameraden zijn, waarvan de ouders hebben geweigerd de goedkeuring voor het verkrijgen van een paspoort te verlenen en dit paspoort toch hebben gekregen.

Tweede vraag

Zijn er nog kameraden die op 19 januari 1961 met KLM vluchtnummer 867 van Schiphol naar Biak zijn vertrokken. We maakten een tussenlanding op Keflavik/IJsland. Ons toestel een DC 7 zou de volgende dag voor een tussenlanding Anchorage aandoen. Omdat we voor die landing in een sneeuwstorm terecht zouden komen vlogen we door naar Fair Banks. Ook daar was het slecht weer en ging er bij de landing iets fout. We zijn toen een nacht (door de poolnacht hadden we geen benul van tijd) daar gebleven. We werden door een toestel van SABENA, ja, de Belgen moesten ons helpen, naar Tokio gevlogen. Van daar vervolgden we onze reis met KLM vlucht 870 en arriveerden we rond 18.00 uur in BIAK op 21 januari.

Degenen die de vragen met een ja kunnen beantwoorden vraag ik om te reageren.

Willem Nijdam registratie nummer 410628269
Chauffeur en gewonden verzorger in Sorong

Kattebos 99, 8446 CR Heerenveen
Telefoon 0513627371, mail dnijdam@hetnet.nl

Willem Nijdam aan het stuur naast hem

sergeant Schrukhoven

Kan ik mijn gratis NS – vervoersbewijzen al aanvragen?

Bent u een post actieve veteraan, dan kunt u nu al uw 2 NS dagkaarten voor 2018 digitaal aanvragen.

Ga naar: **www.mijn veteraneninstituut.nl**

- Inloggen
- u komt in de digitale Mijn Vi-omgeving
- Ga naar Evenementen en klik op OVERZICHT
- Daarna kunt u zich inschrijven voor "vrij vervoer 2018"

Hebt u nog niet eerder gebruik gemaakt van Mijn Vi? Dan kunt u zich via dezelfde link eenmalig registreren. Geen internet? Bel dan het Veteranenloket tel: 088-3340000

De treinkaarten zijn nadrukkelijk bedoeld voor het bijwonen van veteranen-bijeenkomsten, zoals reünies en herdenkingen.

Hebt u na uw aanvraag, eind januari 2018, nog niets ontvangen?

Neem dan contact op met het Veteranenloket:

via info@veteranenloket.nl of bel 088-3340000.

Houdt er rekening mee dat u te allen tijde zelf uw dagkaarten moet aanvragen.

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945 – 1962

Penningmeester

J.H.van Hensbergen

Ravelstraat 4

6815 HB Arnhem

tel 06 53 1995 48

e-mail: info@vnnngm.nl

Ledenbijdrage 2018

Gaarne overschrijven op rekeningnummer

NL93 INGB 0000 8824 04

Ten name van: **Ver Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962**

Deze naam voluit gebruiken

De penningmeester verzoekt de leden om het bedrag van **€16,50** over te schrijven vóór 1 januari 2018. Dit om een snelle afsluiting van de boeken mogelijk te maken

De statuten vermelden dat als u geen lid meer wilt blijven van onze vereniging hiervoor een schriftelijke mededeling (adres in het briefhoofd) moet worden gedaan aan het bestuur uiterlijk 31 december 2017

Het bestuur wenst u een fijne decembermaand en een voorspoedig 2018

Hop and Go Bed en Breakfast

Wij bieden prachtige kamers en een heerlijk ontbijt in huiselijke sfeer.

Hop en Go is de ideale plek om te overnachten tijdens uw fiets of wandeltocht in het prachtige natuurrijke waddengebied.

Informeer naar de mogelijkheden!
Wij heten u van harte welkom.

Joop & Gre Hop

Goede reis en tot ziens.

Hearrwei 17
9073 GA Marrum (FRL)
www.hopandgo.nl

Tel: 0518-411725
Mob: 06-50600015
E-mail: joophop82@gmail.com

Zondag 14 januari 2018
Nieuwjaarsreceptie

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen

Black Horse
Roosendaal

De zaal in Roosendaal is rond 13.00 open
U wordt ontvangen met een kop koffie/thee en een klein gebakje.
Om ongeveer 15.00 uur heffen we het glas (bubbels) op het nieuwe jaar.
Dit glas wordt u aangeboden door de directie van Black Horse.
Ook het bestuur van de vereniging biedt u daarna een glas aan.
Wilt u een maaltijd gebruiken dan kunt u gewoon voor eigen rekening
van de kaart van Black Horse bestellen.

Zaal Black Horse
Hoogstraat 7
4701 ZN Roosendaal

Donderdag 29 maart 2018
**Reunie voor alle AAT-en
Intendance Veteranen**

Die dienden in het voormalig Nederlands
Indië en/of Korea

Vereniging Veteranen van het Regiment
Bevoorrading & Transporttroepen

Locatie:

Veteranen Ontmoeting Centrum Midden Nederland Soesterberg

Kamp Soesterberg: Zeisterspoor 8, 3769 AP Soesterberg

Goed bereikbaar per auto en rolstoel toegankelijk

De locatie is vanaf de A28 met wegwijzers aangegeven

Vanaf NS Station Amersfoort wordt een pendeldienst naar de locatie verzorgd
Veteranen maar ook partners 2e en 3e generatie en/of begeleiders zijn van harte welkom

De reünie duurt van 10.00 uur tot 15.00 uur. Rond lunchtijd wordt er een smakelijke maaltijd geserveerd en kan de middag met een drankje worden ingezet. Er wordt een static show van oude voertuigen opgezet en de Historische Collectie van het Regiment Bevoorrading & Transporttroepen wordt opengesteld. Deze museumcollectie is recent sterk uitgebreid en ondergebracht in een geheel gerenoveerde behuizing.

Een bezoek meer dan waard!

Meer informatie

www.regimentbent.nl/veteranen-bt

Heeft u problemen bij het aanmelden of heeft U andere vragen? Laat ons het weten via

evenementen@veteranenbent.nl

Uitnodiging reunie 2018

Locatie: Luitenant Kolonel Tonnet kazerne in 't Harde
Toegang voor leden van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen
en introducés.

Woensdag 18 april en donderdag 19 april 2018

- 18 april (woensdag)
ontvangen we het in het bijzonder militairen van het
6e Bataljon Infanterie
- 19 april (donderdag)
zijn alle militairen, die in Nederlands Nieuw-Guinea
zijn geweest, welkom

Optreden van de band Orange Lane. Natuurlijk is ook Gerrie er weer met zijn muziek. De keuken van PARESTO staat weer garant voor een voortreffelijke Oosterse maaltijd.

Voor het optreden en de organisatie zorgt weer de reünie commissie o.l.v. Cor van Vliet.

Wilt u naar de reünie komen dan kunt u inschrijven door betaling van de kosten met een bankoverschrijving. Hiervoor krijgt u een toegangskaart voor de opgegeven dag.

Inschrijving sluit 20 maart 2018!
Uw betaling is uw inschrijving voor de reünie

Reünie bijdrage 2018. **€ 15,00** per persoon.
Maximaal één introduc e.
Gebruik voor uw overschrijving het rekening nummer:
NL40 INGB 0000 9254 56

Gebruik de juiste te naamstelling t.w.: **Ver Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962**
Geen afkortingen of andere namen. Uw overschrijving bereikt ons dan niet
Vermelden op overschrijving

Woensdag 18 april of Donderdag 19 april
Uw registratie nummer (staat vermeld op uw veteranenpas)

U kunt vanaf nu betalen/inschrijven.
Mocht u niet kunnen komen
(en u heeft dat gemeld maar al betaald, dan wordt het bedrag
vanzelfsprekend teruggestort.)
Na de inschrijving ontvangt u eind maart 2018 nadere informatie.

!! Heeft u een dieet meldt dat dan tijdig bij Cor van Vliet !!

Inlichting over de reünie
Cor van Vliet,
06 40 1415 21 of 0224 751413.
corvanvliet41@gmail.com

Inlichting over de betaling van de reünie
Jaap van Hensbergen,
06 53 1995 48.
hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

**VREDE:
mede
mogelijk
gemaakt
door het
vfonds én:**

alle mensen die zich inzetten voor onze vrijheid.

Het vfonds zet zich o.a. in voor de erkenning en waardering van geüniformeerden die namens de Nederlandse overheid waar ook ter wereld actief zijn of waren. Tijdens missies en operationele inzet raken sommige militairen en politiemedewerkers zwaar beschadigd. Ondersteuning is dan van groot belang.

Vindt u vrede en vrijheid ook zo belangrijk? Wilt u hier zelf ook een steentje aan bijdragen?

Doneer aan het vfonds via:

- éénmalige of periodieke gift
- nalatenschap of legaat na overlijden

Voor meer informatie:
Maaïke van der Steen, controller
E-mail: info@vfonds.nl
Tel: 073 - 613 91 00

Uw bijdrage is van harte welkom!
Triodos Bank:
NL64 TRIO 0197 642 691
o.v.v.: vfonds gift

**Investeren in vrede en vrijheid;
belangrijk voor iedereen.**

www.vfonds.nl

Commissie Sociale Zorg

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

voorzitter	Ad Bouterse 0224-215621	Lindenlaan 110, 1741TX Schagen ad.bouterse@hetnet.nl
secretaris	Gijs Elders 035-5383830	Wakkerendijk 18, 3755DC Eemnes gijs.elders@ziggo.nl
Friesland & Groningen	Peter Beers 0517-413506	Welgelegen 36, 8861XR Harlingen p.beers@home.nl
Drenthe	Gorrit van Berkum 0516-850186	de Muijnhorn 14, 8431BJ Oosterwolde gtvberkum@quicknet.nl
Overijssel	Wouter Wanrooy 0570-543072	Pr Beatrixlaan 25, 7437CA Bathmen woutwanrooy@concepts.nl
Utrecht/'t Gooi	Gijs Elders 035-5383830	Wakkerendijk 18, 3755DC Eemnes gijs.elders@ziggo.nl
Noord Holland	Jan van Gils 025-2514828	Pilarenlaan 6F, 2211NB Noordwijkerhout j.van.gils22@kpnplanet.nl
Zuid Holland	Sjaak Koomen 0252-215981	Vinkenlaan 6, 2172JV Sassenheim j.koomen8@gmail.com
Zeeland	Adri Poortvliet 0118-463259	Henri Dunantstr. 32, 4388NK Oost Souburg adriepoortvliet@hetnet.nl
Noord Brabant	Jan Wouters 073-6212997	Com. de Quaylaan 290, 5224CZ Den Bosch ja.wouters@planet.nl
Limburg	John Snackers 045-5252557	Groesweg 26, 6451GG Schinveld snack018@planet.nl

Merapi Tour & Travel

Dé Indonesië reisspecialist

Merapi maakt reizen naar het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea weer gemakkelijk!

Merapi Tour & Travel is de Indonesië specialist en biedt onder andere reismogelijkheden naar Papua. Enkele keren per jaar organiseren we groepsreizen naar o.m. Biak, Jayapura en de Baliemvallei, maar het hele jaar door kunt u bij ons terecht voor individuele reizen. Op verzoek stellen wij ook graag reizen samen voor kleinere groepen.

Merapi Tour & Travel

Prinses Irenestraat 58
6611 BK Overasselt
088-8111999

www.merapi.nl
Email: info@merapi.nl

